

VRAŽDA V KINĚ

DETEKTIVKY Z REDWOOD GROVE

ELLIE ALEXANDER

motto

Vražda v kině

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Ellie Alexander
Vražda v kině – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAŽDA V KINĚ

DETEKTIVKY Z REDWOOD GROVE

ELLIE ALEXANDER

motto

*Všem knihovnám a knihovníkům,
zejména mé dětské knihovně ve Vancouveru,
kde jsem si v létě, když mi bylo třináct let,
vypůjčila všechny romány Agathy Christie,
které tam měli. Tím se ve mně probudila
trvalá vášeň pro čtení a psaní detektivek.*

KAPITOLA PRVNÍ

Kdybyste se mě před lety zeptali, co budu dělat ve třiceti letech, ani náhodou by mě nenapadlo, že budu pracovat v knihkupectví v přestavěném panském sídle, trávit polední přestávky venku na rozlehlé terase, vyhřívat se ve zlatavých paprscích kalifornského slunce, vychutnávat si sedvič s kuřecím salátem, popíjet limonádu s mátou a poslouchat při tom uklidňující zpěv ptáků a kochat se pohledem na pečlivě upravené zahrady obklopující terasu.

Jo, tohle je můj život a miluju každou minutu. Někdo mě prosím štípněte.

Moje mladší já by se práci v rodinném knihkupectví v malebném městečku vysmálo. Annie Murrayová byla ambiciózní studentka kriminalistiky, která měla vysoké cíle hodlala se přestěhovat do velkého města a dobýt svět. Jen se musela ještě hodně učit a neměla tušení, co ji čeká.

To je v pořádku. Bylo to součástí dospívání a já jsem za posledních pár let hodně dospěla, a to hlavně díky knihkupectví Secret Bookcase. Zamíchala jsem si limonádu brčkem a při tom pomýšlení se usmála. Byla jsem pyšná

na to, čeho jsem dosáhla, a stejně tak nadšená ze všeho, co nás čeká. Kdo by to nemiloval?

Dnešek jsem si užívala, protože jsem měla terasu jen pro sebe. Odložila jsem notebook, na chvíli zavřela oči a vystavila se slunečním paprskům. Jen vzácně tady býválo takové ticho, o to víc jsem si ho chtěla užít, dokud to šlo. Zítra bude knihkupectví plné návštěvníků, kteří přijedou do města na prodloužený víkend. Líbila se mi rovnováha mezi rušnými dny a dny, jako byl tento, kdy jsem nemusela sledovat hodiny ani se ládovat energetickou tyčinkou za pokladnou, protože jsem neměla ani chvíli na oběd.

Jako na povel mi na notebooku pípнул e-mail. Odložila jsem sklenici na opěradlo židle a zkontrolovala zprávy. První e-mail přišel od zákazníka z Jižní Karolíny, který hledal výtisk knihy *Vzala jsem si mrtvého muže*, detektivky Williama Irishe původně vydané v roce 1948. Dostávali jsme desítky podobných žádostí.

Jednou z věcí, které jsem na této práci milovala nejvíc, bylo propojování knih a čtenářů. Náš inventář nových, antikvárních i vzácných knih a sběratelských předmětů patřil k největším v zemi. Nebylo výjimkou, že se na nás obraceli zákazníci až z Austrálie a klidně souhlasili s placením přemrštěných poplatků za mezinárodní dopravu, když zjistili, že máme výtisk knihy, kterou hledali už roky. V duchu jsem si poznamenala, že po pauze musím zkontrolovat skladové zásoby.

Druhá zpráva byla od právnické firmy ze Silicon Valley. Okamžitě jsem věděla, o co jde. Snažila jsem se vyřešit

smrt své nejlepší kamarádky Scarlet od té doby, co mi doktorka Caldwellová, moje bývalá profesorka kriministiky a současná policistka v Redwood Grove, poskytla své poznámky k jejímu případu. Zatím se zdálo, že všechno směřuje do slepé uličky, ale to mě nezastavilo.

Jak se zbavit minulosti? Je to vůbec možné, když vás trauma pronásleduje jako duch číhající ve stínech?

Velkou část uplynulých deseti let jsem strávila tím, že jsem se snažila přijít na to, kdo Scarlet několik dní před promocí zavraždil, ale marně. Naším posledním úkolem bylo vyřešit jeden odložený případ. Nepochybovala jsem o tom, že to, co Scarlet v případě odhalila, nakonec vedlo k její smrti, ale potvrdilo se mi to až před několika měsíci, kdy jsem se znovu setkala s doktorkou Caldwellovou. Ta dostala vzkaz zřejmě od Scarletina vraha, ve kterém ji varoval, aby zadání úkolu zrušila. Myslela si, že to je jen žert nebo jí ho poslal nějaký student, který nebyl připravený na závěrečnou zkoušku. Když Scarlet našli mrtvou, doktorka Caldwellová si uvědomila, že udělala chybu. Od té doby žila se sžíravým pocitem viny.

Ten pocit jsem znala až příliš dobře. Scarletina smrt byla stejně tak i moje vina. Neměla jsem ji povzbuzovat, aby se do vyšetřování ponořila hlouběji. Neměla jsem to brát jako dobrodružství. Měla jsem s ní jít za jejím „informátorem“. *Měla jsem to být já!*

Otevřela jsem e-mail, pořád jsem se držela jiskřičky naděje, že by zpráva mohla obsahovat nějakou novinku. Ale nic. Pořád to samé. S lítostí vám oznamujeme, že naše poslední šetření nepřinesla žádné nové informace.

Vzdychla jsem a zavřela notebook. *Mučíš se, Annie. A máš spoustu práce.*

Podívala jsem se do zahrady. Pozdní léto bylo v plném rozkvětu. Včely bzučely mezi dokonale zastřiženými růžovými keři a řádky rozmarýnu a levandule. Palmy se natahovaly ke slunci, což bylo jediné znamení, že jsem v Redwood Grove v Kalifornii, a ne v královské zahradě na anglickém venkově. Pastviny a výhledy na pobřežní hory se táhly do dálky, zalité zlatým slunečním svitem. Ve vzduchu byla cítit slaná voda, ve vlhku se mi kroutily a cuchaly vlasy. Uhladila jsem je a nechala si poledním horkem zahřát tváře. Slunce mi vytáhlo pihy na rukách. Opřela jsem se v zahradním křesle a vychutnávala si to, naposledy jsem se soustředila jen na sebe, než se vrátím dovnitř.

Už jsem se musela vrátit k práci. Do večera jsem potřebovala vyřídit asi milion věcí. Pořád ještě jsem nemohla uvěřit tomu, že v mém milovaném městečku pořádáme oficiální premiéru filmu *Půlnoční alibi*.

Na začátku léta se v Redwood Grove konal náš první Festival záhad. Ten nápad přišel, když jsme zoufale uvažovali, jak do Secret Bookcase přilákat víc zákazníků, a tím i peněz. Knihkupectví zaměřené na detektivky a především Agathu Christie, které sídlilo ve starém panském sídle v odlehlé části severní Kalifornie, z nás zrovna nedělalo turistickou destinaci. To se ale změnilo s Festivalem záhad. Celá komunita se semkla, aby do města dostala milovníky detektivek z celého regionu. Čekal je víkend plný autorských besed, panelových diskusí, putování po hospodách spojené s řešením záhad a dalších aktivit.

Akce měla takový úspěch, že jsme poprvé po dlouhých měsících dosáhli v knihkupectví zisku a už jsme plánovali velkolepou halloweenskou akci pro čtenáře. Byla bych spokojená, kdybych se mohla soustředit na náš podzimní festival, ale před několika týdny nečekaně zavolala jedna filmařka z Los Angeles.

„Hej, Annie, máš telefon,“ křikl na mě v neobvykle deštivém letním odpoledni Fletcher, můj kolega, a zamával na mě, abych přišla k pokladně.

Děšť narážel na původní okna tak prudce, až jsem se bála, že se rozbijí. Právě jsem upravovala výlohu, aranžovala jsem tam knihy, které přišly z jednoho velkého nakladatelství. „Je to opravdu pro mě, Fletchere? Nebo se ti prostě jen nechce telefonovat?“ zeptala jsem se, naklonila hlavu ke straně a snaživě se na něj zamračila.

Fletcher dokázal osobně upoutat pozornost kohokoli, ale z nějakého důvodu, který jsem nikdy nepochopila, nesnášel telefonování. Raději se zabýval vrácenými či poškozenými knihami nebo i neprodejným zbožím, což všechno bývalo frustrující a časově náročné, jen aby nemusel přijímat objednávky od zákazníků po telefonu. Nechápala jsem to.

„Ne, ptá se po tobě.“ Ukázal na telefon a pak ho zakryl rukou. „Říká, že potřebuje mluvit s paní Murrayovou. Paní Murrayová, to zní dobře!“

Zamračila jsem se, nechala výlohu výlohou a šla zvednout telefon. Nikdo mi neříkal paní Murrayová. Vlastně bych se vsadila, že ani naši nejvěrnější zákazníci neznali moje příjmení.

„Paní Murrayová, tady je Heather Hathawayová, filmová režisérka.“ Odmlčela se a čekala, jako bych měla vědět, o koho jde.

„Dobře.“ Podívala jsem se na Fletchera a zašeptala: *Heather Hathawayová?*

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

Odkašlala si a trochu podrážděně pokračovala. „Jak jsem řekla, jsem filmová režisérka a volám vám dnes s velmi dobrou zprávou.“

Doufala snad, že budeme prodávat její film? Nerada bych jí to kazila, ale neměli jsme místo na DVD.

Každý centimetr knihkupectví jsme věnovali naší rozsáhlé sbírce detektivek. Navíc zákazníky DVD nezajímala. V dnešní době se přece všechno streamuje.

„Minulý týden, když jsem čekala u zubaře, jsem náhodou četla recenzi na Festival záhad, který jste pořádali,“ vysvětlovala Heather, „a tak mě to napadlo. Rozhodla jsem se, že Redwood Grove bude ideálním místem pro premiéru mého nového thrilleru *Půlnoční alibi*.“

Teď jsem si dopřála významnou pauzu já. Neměla jsem tušení, co všechno obnáší pořádání filmové premiéry.

„Chcete uspořádat promítání filmu tady v knihkupectví?“ zeptala jsem se, abych se ujistila, že jsem ji dobře pochopila.

Fletcherovy světle modré oči se rozzářily nadšením. Mnul si ruce. „Řekni ano, řekni ano,“ šeptal.

„Naším hlavním prostorem pro akce je bývalý taneční sál,“ oznámila jsem Heather. „Podle toho, jak se uspořádají sedadla, pojme něco přes sto lidí. Máme projektor

a plátno, které používáme pro akce. Předpokládám, že jste viděla naše webové stránky a sociální sítě. Naše knihkupectví je v anglickém panském domě, takže máme k dispozici spoustu dalších menších prostor, které lze využít, a taky velkou venkovní terasu, pokud byste chtěli promítat film po setmění.“

Fletcher mi ukázal palec nahoru.

„Ne, ne, to nestačí. Vy jste mi nerozuměla. Já chci uspořádat promítání ve vašem městě a ráda bych, abyste mi pomohla s organizací,“ namítla Heather. „Potřebujeme mnohem větší prostor. Pochopte, jedná se o světovou premiéru. Přivezu herce, štáb, producenty, všechny hollywoodské osobnosti. Do sálu se skládacími židlemi všechny nenacpeme. Potřebuju větší prostor.“

„Můžu se zeptat, proč chcete promítání uspořádat právě tady? Chápu, že jste četla o Festivalu záhad, ale zdá se mi, že se jedná o dvě velmi odlišné akce.“

„U článku byly i fotografie vašeho města a je naprosto rozkošné. Je to jako návrat do minulosti. Můj film v sobě má podobné kouzlo a já bych chtěla zachytit tu atmosféru. Chci, aby se hosté cítili jako součást filmu. Představuju si tradiční promítání v kině nebo někde, kam se vejde víc lidí, italskou večeri, protože film se odehrává v Itálii, a ráda bych z toho udělala víkendovou akci, promítla i nějaké starší Hitchcockovy filmy a uspořádala nějaké talkbacky.“

Netušila jsem, co je to talkback, ale potom si to vygooglím. „Mohla bych vás spojit s Královským kinem v Redwood Grove. Je to historická budova, kam se vejde tři sta lidí,“ navrhla jsem.

„Tři sta je mnohem lepší,“ odpověděla Heather s úlevou. „Stejně budu potřebovat vaši pomoc. Právě dokončuju postprodukci, připravuju tiskové konference a promítání a pracuju na posledních detailech distribuce. Potřebuju partnera v terénu. Někoho, kdo bude koordinovat spolupráci s kinem a organizovat večere a podobné věci. Ráda bych akci doplnila i prodejem knih, zvlášť pokud byste vytipovala nějaké příběhy ve stylu Hitchcocka. Zvažte detektivy ze staré školy a dámy v nesnázích.“

Čím déle jsme mluvily, tím víc jsem z toho nápadu byla nadšená, a než jsem se nadála, najednou jsem plánovala víkendový filmový festival s hollywoodskou premiérou. Heather hodlala pozvat některé herce z filmu a přátele z filmového průmyslu. Účastnit se mělo taky několik kritiků a novinářů. Jelikož film byl poctou Hitchcockovi, požádala mě, abych jí pomohla zorganizovat promítání klasických detektivek během víkendu, večeri pro její speciální hosty a menší besedy v knihkupectví.

Když jsem zavěsila, nevěřicně jsem se podívala na Fletchera. „Pochopil jsi, o co jde?“

„Jo.“ Fletcher poklepal na obrazovku počítače. „Zatímco jste mluvily, vygüglil jsem si ji. Je opravdová.“

„Kdo je opravdový?“ ozvalo se za námi. Byl to Henry Christie, můj šéf a majitel Secret Bookcase. Henrymu bylo kolem šedesáti, měl bílé vlasy, hladce oholenou bradu a laskavé oči.

„Annie právě mluvila s filmovou režisérkou, která tu chce uspořádat premiéru,“ vyhrkl Fletcher. Pak si skousl nehet. „Promiň, Annie, nechtěl jsem ti ukrást slávu. Jsem

prostě tak nadšený. Víš, jaký jsem filmový fanda. Nemůžu uvěřit, že k nám míří Hollywood, ale pověz mu to ty.“

Stiskla jsem ruce k sobě, prsty mi v napjatém očekávání rychle vibrovaly. „Taky tomu nemůžu uvěřit. Nejdřív jsem si vůbec nebyla jistá, jestli je to skutečné, a Heather zní hodně akčně, navíc časový harmonogram bude napjatý, ale pokud jste oba pro, myslím si, že to zvládneme.“

Vylíčila jsem jim podrobnosti.

„Měli bychom si promluvit s Rufusem Wellsem,“ navrhl Henry, a když jsem domluvila, ťukl se do čela, jako by měl geniální nápad. Obvykle to tak bývalo. Henry strávil celý život v Redwood Grove a znal všechny ve městě.

„Rufus vlastní jednu z největších sbírek starých filmů. Možná by byl ochoten něco z toho promítnout. Určitě má spoustu Hitchcockových filmů.“

Sestavili jsme seznamy všeho, co bude třeba udělat, abychom si mohli rozdělit úkoly. Henry se nabídl, že se spojí s Rufusem, Fletcher se postará o objednávku knih a propagačních předmětů na víkend a já jsem měla zajistit všechno v kině a catering.

* * *

Jen o pár týdnů později a po rozsáhlém plánování se dnes večer měli všichni sejít na slavnostní večeři. Filmový festival zahájí zítra dopoledne filmy *Ptáci* a *Na sever Severo-západní linkou*, po nichž bude následovat premiéra *Půlnočního alibi*.

Máš po pauze, Annie, pomyslela jsem si, vstala a protáhla si krk ze strany na stranu. Notebook jsem si strčila pod paži a vrátila se dovnitř. Pokaždé, když jsem vešla do knihkupectví, musela jsem se usmát. Zamířila jsem do haly, světlého a otevřeného prostoru v přední části obchodu, kde jsme vyřizovali objednávky zákazníků a podávali kávu, čaj a pečivo.

Henry mě přivítal širokým úsměvem, kolem laskavých očí se mu radostí objevily vrásky. „Jak se ti líbilo na terase? Vypadá to, že venku je nádherný den.“ Podíval se velkým arkýřovým oknem na přední část pozemku.

„Krásné jako vždy. Možná jsem tam zůstala trochu déle, ale bylo to tak příjemné. Navíc slunce úžasně hřeje.“ Pohladila jsem si tváře. „Jsem červená?“

„Jen tvoje vlasy.“ Henry na mě mrkl. Uklidil přední pult, upravil stojan se samolepkami a přerovnal hromádku podepsaných autorských výtisků. „Kdy dorazí lidé z filmového studia?“

Podívala jsem se na hodiny za pokladnou. „Za pár hodin. Řekla jsem Heather, že přijdu do hospody U Jelení hlavy dřív, abych se ujistila, že je všechno připravené.“

„Liam tu pomoc určitě ocení.“ Henry obešel pult, vyhrnul si rukávy obnošeného svetru a nalil si u velkého okna šálek citronového čaje.

„Liam Donovan a slovo ‚pomoc‘ se pravděpodobně nikdy neobjevily ve stejné větě,“ ušklíbla jsem se.

„Zdalo se, že je z té události opravdu nadšený. Aspoň tedy já jsem ho nikdy tak nadšeného neviděl.“

„Dobře. Tak se k němu dnes večer posad' a buď mým ochráncem.“

Liam Donovan vlastnil hospodu U Jelení hlavy na náměstí, kde pořádal večery s historickými kvízy. Rád připomínal přínosy, které má čtení literatury faktu, naopak čtení detektivek podle něj zřejmě bylo zločinem proti lidství. Nebyla jsem si jistá, jestli ten žánr opravdu nesnáší, nebo jestli ho jen baví mě rozčilovat. Nejspíš obojí. Vždycky se mu podařilo ve mně vyvolat ty nejhorší pocity, ale začínala jsem si myslet, že to je jeho cíl. On tomu říkal roztomilé škádlení. Mia, moje dobrá kamarádka, tomu říkala flirtování. Já tomu říkala zmatek. Nikdy jsem přesně nevěděla, jak to mezi námi je, ale kdykoli se Liam nacházel poblíž, nedokázala jsem se ovládat.

Byl jediným podnikatelem ve městě, který se rozhodl neúčastnit se Festivalu záhad, takže mě šokovalo, když se nabídl, že uspořádá večeri pro filmový štáb. Rychle mi došlo, že to je kvůli Rufusovi. Liam byl taky filmový fanoušek. Jednou měsíčně promítal v Jelení hlavě na osmimilimetrovém projektoru historické dokumenty. Spolupráce s Liamem rozhodně nebyla na mém seznamu priorit, ale Secret Bookcase jako hlavní sponzor premiéry mohlo čekat velkou publicitu. Pořádání menších besed s herci, režisérkou a dalšími filmaři v obchodě bude znamenat zvýšení návštěvnosti.

Vstupenky na filmový festival se okamžitě vyprodaly. Nakoupili jsme Hitchcockovy romány a biografie. Fletcher vytvořil v přední části obchodu výstavku s názvem OD STRÁNEK K PLÁTNU s nejprodávanějšími detektivkami, které byly zfilmovány, jako například *Zmizelá* a *Prokletý ostrov*. Měla jsem pocit, že prodej knih bude silný.

„Kromě toho, že jsem tvůj nárazník před Liamem, co ještě můžu udělat?“ zeptal se Henry.

„Už nic.“ Poklepala jsem na svůj notebook. „Půjdu nahoru a vytisknu itineráře pro všechny, pak se zastavím doma, převleču se a sejdem se i s Fletcherem v Jelení hlavě na večeři.“

„Skvělé.“ Henry se hrdě rozzářil. „Už jsem ti v poslední době řekl, že jsi úžasná, Annie Murrayová?“

Cítila jsem, jak mi do tváří stoupá horkost. Henry pro mě byl jako dědeček. Věděla jsem, že to myslí upřímně, ale přiváděl mě tím do rozpaků. „To není moje zásluha. Dokázali jsme to všichni společně, stejně jako Festival záhad.“

Jeho úsměv pohasl. „Můžu ti dát radu?“

„Ano.“

„Když ti někdo složí kompliment, přijmi ho, drahá.“

Chtěla jsem protestovat, ale přerušil mě. „Vím, že nejsi ráda středem pozornosti, a vím, že jsi až příliš skromná.“ Povytáhl husté bílé obočí, aby to zdůraznil. „Vidím, jak tvrdě pracuješ. Tak jen abys věděla, že to nezůstává bez povšimnutí.“

„Díky, Henry,“ vypravila jsem ze sebe s námahou.

Znovu se usmál. „Už tě nebudu rušit. Uvidíme se večer.“

Věděla jsem, že mi dopřává prostor. Přijímat pochvaly mi vždycky dělalo potíže, ale po Scarletině smrti to bylo téměř nemožné. Jak jsem mohla dál žít plnohodnotný a šťastný život, když jsem věděla, že její život skončil předčasně? Nebylo to fér.

Možná, jen možná, kdybych mohla přivést jejího vraha před spravedlnost, přineslo by mi to úlevu, ale na druhou

stranu jsem už celou věčnost žila s pocitem viny. Nedomnívala jsem si představit, že by se to v dohledné době změnilo.

Po bočních schodech jsem vystoupala nahoru. Horní patro domu byla pro zákazníky nepřístupná. Byly tu sklady, kanceláře a Henryho soukromý byt. Fletcher seděl v naší společné kanceláři a telefonoval. Tiše jsem se vplížila dovnitř a na počítači jsem otevřela program akcí na víkend.

„Ne, ne, je mi líto, ale jak jsem už alespoň pětkrát zmínil, lístky jsou už několik dní vyprodané,“ říkal Fletcher podrážděně. „Nemáme žádná volná místa.“

Zachytila jsem jeho pohled.

Jednou rukou zakryl telefon a zašeptal: „Další filmařka, Izzy... Tvrdí, že má rezervované místo. Víš o tom něco?“

„Jaká Izzy?“

„Prostě Izzy.“ Pokynul mi, abych počkala. „Ne, už jsem vám to vysvětloval. Vaše jméno na seznamu není.“

Rychle jsem našla rezervace vstupenek a prohledala je, jestli tam není její jméno.

„To je v pořádku, klidně, ale budete muset mluvit přímo s Heather.“ Zdálo se, že se Fletcher snaží hovor ukončit.

Ukázala jsem na seznam v notebooku. „Žádná Izzy,“ zašeptala jsem Fletcherovi.

Přikývl. „Jo. Díky za informaci. Hodně štěstí při hledání.“

„O co šlo?“ ptala jsem se, když zavěsil.

Mnul si spánky a zacvakal kostnatou čelistí. „Tvrdí, že je kamarádka a kolegyně Heather a měla by být na VIP seznamu. Vysvětlil jsem jí, že žádný VIP seznam nemáme

a že není ani na seznamu vstupenek, ale odmítala to přijmout. Teď chce volat Heather a varovala mě, že si můj nevstřícný přístup zapamatuje.“

„Vůči komu?“ zasmála jsem se. Fletcher nebyl ani trochu nepříjemný. Byl to sherlockovský badatel, který měl sklon neustále mluvit o siru Arthuru Conanu Doylovi, ale miloval práci v knihkupectví a dělal všechno pro to, aby každý zákazník, který k nám přišel, odešel s tou správnou knihou. Jistě, někdy býval trochu upovídaný, nečekaně chrlil podrobné informace o britském spisovateli a jeho slavném detektivovi, ale měl přirozenou schopnost napojit se na milovníky knih. Když pracoval u pokladny, jako první vždy zákazníky pozdravil a pobídl je, aby si nabídli šálek čaje a vychutnali si ho při prohlížení knih. Postupem času se pro mě stal téměř bratrem. Věděla jsem, že by pro mě udělal cokoli, a to samé platilo i naopak.

Kdykoli bylo v knihkupectví delší dobu málo zákazníků, vytáhli jsme naši tajnou zásobu čokoládových sušenek s marshmallows (tajný hřích, který mě před lety naučil), nalili si horkou silnou kávu a vymýšleli nové akce, které bychom mohli uspořádat, nebo finty, jak přesvědčit Henryho, aby přeměnil několik nepoužívaných ložnic v patře na apartmány pro hosty. Polovina horního patra zůstávala už roky prázdná. Fletcher přišel s nápadem proměnit dlouho zapomenuté pokoje na další zdroj příjmů. Nakreslil náčrtky, jak by se pokoje mohly tematicky zařídit, například jako Sherlockova pracovna nebo kancelář Jessicy Fletcherové v Cabot Cove. Čtenáři by tak mohli přespat v knihkupectví a získat dokonalý zážitek.

„Neřekla mi nic bližšího.“ Fletcher vstal a protáhl se. Byl vysoký a hubený, dlouhé ruce, dlouhé nohy, které mi připomínaly nafukovacího panáka, jenž směřuje zákaznický k benzinové pumpě u dálnice. „Tiskneš rozvrh?“ Zvedl list papíru ještě teplý z tiskárny.

„Jo. Změnilo se něco?“ Ruka se mi vznášela nad klávesou pro ukončení tisku.

„Ne.“ Prohlédl si list. „Vypadá to dobře. Pořád je těžké uvěřit, že do Redwood Grove přijede Hollywood.“

„No, ne úplně Hollywood. Heather je nezávislá filmařka a žádný z herců ve filmu není moc známý, aspoň zatím ne.“

Fletcher luskl prsty a poklepal si na čelo. „Uvažuj, Annie. Tenhle víkend můžeme být svědky zrodu nových hvězd. Získám od nich autogramy a pořídím si selfička, abych je mohl uchovat pro budoucí generace, pokud se některý z nich proslaví.“

Usmála jsem se, mrkla na něj a ukázala na nástěnku ve stylu Sherlocka Holmese nad jeho stolem. Mezi divadelními plakáty, fotografiemi a vintage obálkami knih byla natažená červená nit. Nástěnku pokrývaly připínáčky, lepicí papírky a všechny Fletcherovy poklady.

„Dobrý nápad, protože jsem ti chtěla říct, že na zdi nemáš dost věcí. Hodilo by se ti tam víc autogramů.“

„No tak, přece dobře víš, že každý předmět, který se dostane na mou vývěsku, má v mém srdci zvláštní místo,“ pronášel ironicky s ukazováčkem namířeným ke stropu.

„Dobře,“ souhlasila jsem, „je milé, že vystavuješ své vzpomínky, ale vážně, jestli do té desky zapíchneš ještě

jeden připínáček, jsem si jistá, že se to všechno zřítí, milý kamaráde.“

„Neboj se, vždycky si udělám místo.“ A aby dokázal, že má pravdu, zatlačil jeden z připínáčků hlouběji do korku. Pak mi podal štos papírů a vrátil se ke svému stolu.

Naše stoly hodně vypovídaly o našich odlišných osobnostech a pracovních stylech. Mně dělá nepořádek zmatek v hlavě, takže na mém stole měly pevná místa barevně označené krabičky s tužkami, propiskami, gumičkami, sponkami a lepicími papírky. Jediné, co tu ještě stálo, byl kalendář s motivy knih Agathy Christie a hrnek.

Fletcher a jsem sotva viděla přes bortící se hromadu recenzních výtisků, která se nebezpečně nakláněla na okraji jeho stolu. Ve volném čase stavěl miniatury, takže téměř každý centimetr volného místa na policích v naší společné kanceláři zabíraly jeho výtvary jako například miniaturní repliky Toweru v Londýně a Buckinghamského paláce. V současné době stavěl model nádraží Paddington. Celý stůl pokrývaly malé plastové dílky, pinzety a lupa. Netušila jsem, jak v tom nepořádku dokáže pracovat, ale nechtěla jsem ho odsuzovat. Nikdy nezmeškal jediný termín a věděl, jak se v tom chaosu orientovat. Byla to jen jedna z mnoha věcí, v nichž jsme se lišili.

Nakoukla jsem za bortící se věž z knih a zamávala dvěma prsty. „Jsi si tím jistý? Vidíš mě odtamtud? Haló, já jsem Annie. Nevím, jestli jsme se už potkali, protože posledních osm let žiju za tvou šikmou věží v Pise.“

Stiskl rty a předstíral, že je rozčilený. „Sem bys asi nechtěla. Máme si promluvit o tvých drahocenných propis-

kách? Co by se stalo, kdybych je náhodou položil jinam? Nebo ještě hůř, co kdybych ti zpřeházel tvůj perfektně zorganizovaný barevný systém?“

Zalapala jsem po dechu a přitiskla k sobě krabičky s propiskami. Každá z nich seřazená podle barvy. Jako všichni rozumní lidé jsem tmavě modré a fialové propisky dala do jedné krabičky a hasičsky červené a dýňově oranžové propisky do druhé. „To by sis nedovolil. Ruce pryč od mých propisek.“

Zlověstně se na mě usmál, ale pak radši změnil téma. „Jaký je dnes večer dress code?“ Ukázal na svou košili s krátkými rukávy a motýlka. „Je to vhodné, nebo se mám před večeří převléct?“

„Fletchere, tohle je Redwood Grove a večere se koná v Jelení hlavě. Mohl bys přijít v kraťasech a tričku a bude to v pořádku.“

„Ty budeš mít na sobě tohle?“ Fletcher natáhl krk a zadíval se na moje tričko s nápisem Secret Bookcase.

„Ne, převléknu se, ale určitě budeš mnohem nastrojenější než já.“

„A co kostým? Mohl bych vytáhnout svůj Sherlockův plášť z Festivalu záhad.“

„Řekla bych, že to není nutné.“ Složila jsem papíry do úhledného stohu a strčila je do tašky. „Obleč si to, v čem se budeš cítit pohodlně. Uvidíme se tam za chvíli, ano?“

Vyklouzla jsem z kanceláře, než stačil odpovědět. Věděla jsem, že kdybych to neudělala, strávila bych tam dalších dvacet minut diskutováním o možných variantách jeho oblečení. Fletcherova nejistota se projevovala jinak než ta moje.

Nezajímalo mě, co si vezmu na večeři, ale dělala jsem si starosti, jestli večer všechno půjde hladce. Chvěla jsem se nervozitou. Za pár hodin přijede do Redwood Grove dav filmařů. Sem, do mého malého města. Stále jsem tomu nemohla uvěřit. Všechno se seběhlo tak rychle a najednou je akce tady. Proudila mnou směs nervozity a vzrušení, což nebylo úplně nepříjemné. Chystala jsem se uspořádat svou první filmovou projekci. Měla jsem se setkat s hollywoodskými herci a světově proslulými filmovými kritiky. Na náměstí se shromáždí novináři, aby o události informovali, pravděpodobně se o ní bude mluvit i na sociálních sítích. A pro Secret Bookcase i pro mě to bude jedinečná příležitost.

Samozřejmě jsem si přála, aby to byl obrovský úspěch. Takže žádný tlak, že?

KAPITOLA DRUHÁ

Profesor Plum, můj kocour, musel mou nervozitu vycítit, protože za mnou pobíhal mezi ložnicí a koupelnou, zatímco jsem se převlékala a připravovala. Jako můj nejdéle sloužící a nejvěrnější společník byl mou druhou polovinou v mnoha rozhovorech a taky mým čtyřnohým důvěrníkem.

„Co si myslíš o téhle smaragdové sukni?“ zeptala jsem se ho, zvedla sukni po kolena v barvě drahokamu a přidržela si ji před zrcadlem v koupelně.

Zamňoukal a přitiskl mi měkkou hlavičku ke kotníku.

„Díky, taky si to myslím. Krásná sukneř na party. Ani příliš honosná, ani moc obyčejná.“

Sklonila jsem se, abych ho podržela na hlavě, a prsty jsem sjela pod fialový obojek, abych ho poškrábala na krku. Profesor Plum byl mourováný kocour s hedvábnou srstí a povahou psa. Vždycky mě vítal u dveří, když jsem se vrátila domů. Mia ho považovala za „psočku“, což bylo její slovo pro kočku, která si neuvědomuje, že není pes. Jak trefné označení! Před profesorem Plumem jsem nikdy neměla domácího mazlíčka, takže jsem ho neměla s čím srovnávat. Moji rodiče vlastnili malou restauraci, která se

snažila udržet nad vodou. Trávili každou minutu v restauraci s letitými tapetami a černobílou dlaždicovou podlahou. V podstatě jsem vyrůstala v kuchyni nebo schoulená v jednom z prázdných, vybledlých boxů s knížkou. Neměla jsem čas na domácí mazlíčky nebo hraní si s kamarády.

Neřekla bych, že to bylo zrovna osamělé dětství. Spíš je-dinečné. Knihy a puzzle se staly mými společníky. Stejně jako dnes. Pořád ještě jsem si pamatovala vůni grilovaných hamburgerů a cibule a chuť mléčných koktejlů, které jsem upíjela a co nejrychleji přitom psala úkoly z matematiky, abych se mohla zase vrátit ke čtení nejnovějšího románu Dorothy L. Sayersové, který jsem si vypůjčila v knihovně.

Po rychlém převlečení a nalíčení jsem se na naléhání profesora Pluma vydala do kuchyně. Dala jsem se do přípravy večeře, on mezitím přecházel mezi jídelním koutem a ledničkou. Kuchyni jsem měla ze všech místností svého domku nejraději. Stěny byly krémové a velká okna propouštěla spoustu přirozeného světla. Na lavici v jídelním koutě jsem poskládala několik polštářů inspirovaných Kalifornií s motivy divokých květín, abych místnosti dodala barvy. Ráno jsem tu často poseděla s šálkem kávy a knížkou, než jsem se vydala do práce.

„Tady máte, pane. Večeře je hotová.“ Položila jsem profesorovi Plumovi jídlo na jeho kočičí podnos. „Nečekejte na mě a dávejte jako vždy pozor na dům.“

Naposledy jsem ho pohládila, vyšla ven a přes park zamířila do práce. Park se rozkládá přímo uprostřed náměstí. Sekvoje a palmy lemuji svěží zelenou travu a cestičky, v di-

vokých trsech tu kvetou růžové a bílé oleandry. Přečetla jsem dost románů o slečně Marplové, abych věděla, že se mám držet dál od těchto krásných, ale jedovatých květů, které se díky odolnosti vůči suchu staly synonymem kalifornských zahrad.

Cestou k Jelení hlavě jsem minula děti hrající si v brouzdališti a rodiny rozkládající piknikové deky. Staré vistárie vytvářely nad pavilonem uprostřed voňavý stín. Vdechla jsem opojnou vůni, ve které se ale mísil pach grilů rozpalujících se na barbecue.

Najednou jsem dostala hlad. Nebo to možná byly jen nervy. Otřela jsem si zpocené ruce o sukni, napřímila ramena a přešla přes Cedar Avenue. Restaurace U Jelení hlavy stála na rohu, hned vedle štěrkové cesty vedoucí k Secret Bookcase. Na dveřích viselo oznámení, že restaurace je z důvodu soukromé akce uzavřená.

Prizemní budova z bílých cihel, záměrně upravená tak, aby působila retro, měla velká okna s výhledem na park a náměstí. Kdyby nebylo Liama, mohla tam být skvělá atmosféra. *Proč jsem tak nervózní?* Neměla jsem v sobě tolik kofeinu a Festival záhad, který jsme nedávno pořádali, byl desetkrát náročnější.

„Annie, jdeš dovnitř, nebo hodláš stát venku celou noc?“ Mé myšlenky přerušil hluboký, chraplavý hlas. To byl důvod, proč jsem byla tak nervózní. Liam Donovan. Jednou nohou otevřel dveře a mávl na mě, abych šla dál.

„Ty nepůjdeš dovnitř? Copak, myslíš si, že koušu?“

Tmavé oči se mu zlomyslně zaleskly. Vždycky ho těšilo, když se mu podařilo mě vyprovokovat. Odhrnul si z tváře

pramínek vlnitých vlasů a ustoupil stranou, aby mi uvolnil cestu.

Rychle jsem se kolem něj protáhla. „Jsem tu první?“

Interiér Jelení hlavy zdobily desítky kartonových jelenů, historické fotografie Redwood Grove a tlumené osvětlení. Sešlapané dřevěné podlahy a dlouhý bar dodávaly prostoru rustikální atmosféru. Liam posunul stoly k sobě, aby vytvořil jeden dlouhý společný stůl uprostřed místnosti. U zadní stěny stály vysoké stolky, aby se hosté mohli volně pohybovat po celé místnosti.

„Říkala jsi, že to má být pro třicet lidí, je to tak?“ Liam za námi zavřel dveře a utáhl si černou zástěru, kterou měl přes džíny a tričko s krátkými rukávy.

„Jo. Třicet.“ *Proč to opakuju?*

„Chceš vidět kuchyň? Šéfkuchař už má skoro hotovo.“ Ukázal za bar.

„To není nutné, díky.“

„Je to tvoje akce, Annie. Ty si řekni.“

Nebyla jsem zvyklá, že by se ke mně Liam choval mile. Obvykle se snažil mě něčím vyprovokovat, vyjadřoval se povýšeně o detektivkách a tvářil se důležitě.

„Ano, tak dobře. Promluvím si s šéfkuchařem.“

Doufala jsem, že zním klidně a profesionálně. Liamova nečekaná změna přístupu mě vyvedla z míry.

Prošla jsem lítačkami do kuchyně a rázem se ocitla v symfonii lahodných vůní. V kuchyni Jelení hlavy jsem ještě nikdy nebyla. Ne že by tam toho měli moc k vidění – úzká kuchyňka s průmyslovým vybavením, sporákem se šesti hořáky a tolika nerezovými povrchy, až mě z toho bolely oči.

Kuchař se na nás podíval, ale ani nezvedl ruce od hrnce s omáčkou bublající na ohni. Podnosy s ďábelskými vejci, plněnými žampiony, jednohubkami s olivami a listovým pečivem s pestem už byly připravené jako předkrm.

Heather si přála klasickou italskou večeři, protože *Půlnoční alibi* se hodně odehrávalo v italské restauraci. Požadovala taky pokrmy, které by ladily s tématem thrilleru, proto ta ďábelská vejce a jednohubky s olivami.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se šéfkuchař a posypal omáčku nasekanou bazalkou.

„Tohle je Annie Murrayová, organizuje filmový festival,“ představil mě Liam tak formálně, jako bych byla nějaká hollywoodská celebrita. Měl něco za lubem?

„Chcete si promluvit o jednotlivých chodech?“ Kuchař snížil teplotu a otřel si ruce o černou zástěru.

„Předkrmy jsou hotové. Začneme je podávat, až dorazí hosté.“ Odmlčel se, čekal na můj souhlas.

„Jistě, výborně.“ Najednou mě zahřál pocit důvěrnosti, připomnělo mi to zážitky z dětství.

„Pak přijde na řadu polévka a salát. Minestrone je hotová.“ Zvedl pokličku z hrnce na zadním hořáku.

Z vůně italských bylinek a zeleniny mi zakručelo v břiše, jak jsem se těšila.

„Udělám jednoduchý salát z křupavého listového salátu, sušených rajčat, domácí krutony a balzamikový dresink,“ pokračoval a zase hrnec s polévkou přiklopil. „Jako hlavní chod máme těstoviny, plněné masové kuličky nebo papriky pro vegetariány a česnekový chléb. Jako dezert tiramisu a espresso.“

Kručení v žaludku už jsem nedokázala potlačit. Všechno to znělo a vonělo lahodně.

„Naliju víno,“ dodal Liam. „Budeme mít koktejly, perlivou vodu, cokoli, na co budou mít lidé chuť.“

„Takže budeš během večere za barem?“ To byla úleva.

„Ne, sednu si ke stolu, ale zaskočím, když někdo bude potřebovat doplnit skleničku.“ Vrhnu na mě vyzývavý pohled. „Henry se určitě zmínil, že se s Rufusem známe už dlouho. Rád bych seděl vedle něj, ale zbytek uspořádání stolu nechám na tobě.“

Jak milé. Odolala jsem nutkání zakoulet očima.

„Pokud je to vše, vrátím se k omáčce,“ poznamenal šéfkuchař.

„Samozřejmě, děkuju za všechno,“ odpověděla jsem. Počkala jsem na Liama a pak jsme se vrátili do jídelny.

„Tak jsme domluvení?“ zeptal se Liam, ale spíš to bylo konstatování.

„Jo.“ Položila jsem tašku na stůl. „Jdu rozložit jmenovky.“

„Dobře. Musím ještě něco zařídit na baru.“

Dalších třicet minut jsme pracovali v tichosti, což mi vyhovovalo. Takového Liama jsem dobře znala. Silácké, drsné a mlčenlivé chování pro mě nebylo nic nového.

Stůl byl krásně prostřený. Pro tuto událost jsme vytvořili jmenovky, jídelní lístky a dekorace ve tvaru filmových kotoučů. Abych dotvořila atmosféru, vypůjčila jsem si z knihkupectví několik věcí – dva gotické svícny, které jsem doplnila černými svíčkami, falešný meč, sloužící jako středový prvek na stole, a plastovou lupu.

Ustoupila jsem, abych svou práci zhodnotila.

Není to špatné, Annie. I když bych raději uspořádala večeři někde jinde, kdekoli jinde než v Jelení hlavě, musela jsem uznat, že rustikální, tlumeně osvětlený prostor ladí s tajemnou atmosférou, kterou jsem chtěla vytvořit pomocí dekorací. Někdo zaklepal na dveře.

Liam zvedl oči od krájení limetek a citronů. „V kolik hodin mají přijít hosté?“

Podívala jsem se na hodinky. „Až za dvacet minut.“

„Chceš je pustit dovnitř dřív? Je to na tobě.“

„Asi ano. Můžeme.“

„Dobře. Do toho.“ Ukázal na těžké dubové dveře.

Naposledy jsem obešla stůl. *Snad jsem něco nepřehlédla*, pomyslela jsem si. Heather měla přinést marketingové materiály k filmu. Teď už jsme jen čekali, až dorazí hosté a víno začne téct proudem.

Za dveřmi stála žena kolem čtyřicítky, s neupraveným culíkem a v oversize černém trenčkotu. Potáhla si z elektronické cigarety.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptala jsem se.

Odstrčila mě stranou, vešla dovnitř a zamířila přímo ke stolu. „Je tu místo pro třicet lidí? Nevypadá, že by tu bylo dost židlí. Výslovně jsem řekla třicet hostů.“

„Vy jste Heather?“ Zavřela jsem za ní dveře a zamávala rukou, abych zahnala přeslazené malinové aroma tabáku. Zastavila se a s nově projeveným zájmem se na mě zadívala.

„Aha, vy mě poznáváte. Musíte být můj fanoušek.“

Tak to bylo trapné. „Jsem Annie Murrayová ze Secret Bookcase,“ představila jsem se.

Potáhla z elektronické cigarety a zhluboka se nadechla, jako by byla na józe a cvičila dechová cvičení.

„Hele, tady se nesmí kouřit,“ ozval se Liam. Tentokrát jsem byla vděčná, že je poblíž. Umělá vůně malin mi brala chuť k jídlu.

„Tohle je moje akce. Platím za tuhle večeri. Jak to myslíte, že tu nemůžu kouřit? A jen pro vaši informaci, je to elektronická cigareta, ne normální.“

Liam ukázal palcem na ceduli vedle pípy, která zakazovala jakékoli kouření včetně vapování a konopí. „Je to můj bar a zákon říká něco jiného.“

Zamračila se na něj, ale odložila elektronickou cigaretu na stůl. „Tak vy jste Annie. Nevím, co jsem čekala, ale rozhodně ne vás.“

Cítila jsem, jak mi stoupá hořkost do krku. Co tím myslela? Takhle jsem si naše první setkání opravdu nepředstavovala.

„Promiňte, z vašeho výrazu vidím, že jsem vás urazila. To jsem neměla v úmyslu. Jsem prostě typická Losangelesanka.“ Přejela si rukou po černém tričku a černých legínách až k černým kotníkovým botám. „Vždycky když vyrazím někam mimo jižní Kalifornii, zapomínám, jak odlišná je tahle část země.“

Tak tohle situaci nijak nepomohlo.

„Ještě jednou se omlouvám. Zase plácám. Oceňuju váš výběr barev a styl. V jižní Kalifornii jsme všichni na celočerný outfit. Tohle je osvěžující.“

Liam se na mě podíval přes bar. Heather k němu stála zády. Napodoboval její divoká gesta a zároveň předstíral,

že kouří elektronickou cigaretu, a to tak věrně, až mě to rozesmálo. To naše tiché společenství mě zmátlo. Věděl, jak mě vytočit, ale taky jak mě rozesmát. Co to znamenalo? Hrál si se mnou? Chtěla jsem věřit, že se naše přátelství vyvíjí. Sblížili jsme se po tom hororovém zážitku na Festivalu záhad, kde se objevil ve správný okamžik a zachránil mě před šíleným vrahem. Od té doby se něco změnilo, ale moc jsem tomu nevěřila. Normálně jsem byla pyšná na to, že umím číst v lidech, ale Liam Donovan pro mě byl záhadou.

Můj outfit nebyl žádným módním výstřelkem. Zvolila jsem smaragdovou sukni a k ní ladící halenku s krátkými rukávy, protože ten odstín se hodil k mým rudým vlasům a zeleným očím. *Přestaň, Annie.*

To, že máš na sobě něco *osvěžujícího*, ještě neznamená, že jsi neschopná.

Nemělo smysl trápit se tím, že jsem si neoblékla něco sofistikovanějšího, nebo běžet domů a převléknout se do malých černých. V Redwood Grove je přesně ta atmosféra, kterou Heather chtěla. Zvládnu to. Za ta léta jsem se setkala s mnoha obtížnými a náročnými zákazníky. I během Festivalu záhad jsem měla plné ruce práce s autorem, který měl obrovské ego, a jeho redaktorkou, která neustále trvala na tom, že potřebuje větší publicitu.

Nejlepší způsob, jak situaci uklidnit, bylo nebrat si komentáře Heather osobně. Koneckonců to ona měla premiéru svého filmu. To ona si mě najala a já se vůči ní hodlala chovat se vším respektem a pak Mie vyličít všechny pikantní detaily. Bylo fajn mít kamarádku jako Mia, které

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v kině.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.